

Unde oriatur certitudo scientiae, &c. 65

sint, vel sicut Deo volente, & quod Deo nolente tam nihil faciunt esset, quam nihil fieret. Et hoc quidem universalis notio, ut gravius sonet, audiatur ex ore S. Augustini, qui occasione accepta ex Elia, de quo Faustus nescio quid garriebat, clarè proponebat illam in hunc modum, L. 26. cont. Faust. cap. 4. *Ac per hoc quid de Elia factum sit nescimus.* .... *illud sane scimus, inquit, hoc de illo factum, quod Dei voluntas habet: quod autem Dei voluntas non habet, fieri de quoquam omnino non posse.* Ac tum sic pergit: *Prinde si mihi dicatur posse fieri, ut caro, verbi gratia, hujus vel illius hominis in corpus celeste mutetur, concedo fieri posse:* sed utrum futurum sit nescio; & ideo nescio, quia quid habeat hac de re voluntas Dei, me latet: illud me tamen non latet sine dubio futurum, si hoc Dei voluntas habet.

In quibus verbis clare continetur, quod si quis nostrum interrogaretur de quocunque eventu futuro, aut non futuro, is certissime pronuntiareret de tali eventu, dummodo ipsi constaret quid circa illum apud voluntatem Divinam constitutum esset. Atque hinc invicem colligitur Deum ab aeterno praescivisse omnes eventus, quia moverat ab aeterno quid circa illos vellet, aut nollet; & sic non aliunde requirenda est, quam ex decretis Divinis certitudo praescientia omnium eventuum futurorum, atque ideo & contingentium.

Deinde juxta præmissam notionem rerum omnino à Divina voluntate pendentium saltu certum est non esse futurum id omne, de quo decreverit Deus, ut non fiat: vel praesertim quia non est possibile, ut aliquid fiat, nisi Deus ad hoc, ut id fiat, concurredit: nihil autem est ad quod concurrende Deus invitus possit; & ita hoc ipso quod concurrende non vult ad aliquid faciendum, certissimum praescit illud non esse futurum. Quo pacto certissime praesciebat Deus nunquam adificatum iri turrim illam ad celum pertingentem, de qua adificanda cogitabant Posteri Noë dicentes Gen. ii. 4. *Faciamus nobis civitatem & turrim, cuius culmen pertingat ad celum:* moverat enim nolle se ad superbe illius molis opus concurrere.

Hinc autem adhuc apertius sequitur Deum ab aeterno in suis decretis praescire futura omnia, etiam contingencia: quia tam ista, quam alia, quae necessaria vocantur, pendent ex concursum Divino, quo praebito erunt, quo negato non erunt. Novit autem Deus quem & ad quid concursum praebere voluerit, aut negare, de quo probando, aut negando prehabuerit etiam apud semetipsos.

Tomus II.

XLIX.
Hinc rever-
ta est futu-
rum quid-
quid Deus
voluerit esse
futurum.

L.
Hinc etiam
non est futu-
rum id
omne, ad
quod Deus
decrevit se
non concur-
futurum.

L.
Et ideo per
sua decreta
concurrenti
aut non con-
currenti
ognoscit
Deus certis-
simè futura
omnia.